

Az aranyszőrű bárány

Volt egyszer egy szegény ember, s annak egy fia. Mikor a fiú fölnevelkedett, az apja elküldte szolgálni. Elindult a fiú, hogy helyet keressen magának. Egyszer aztán ráakadt egy emberre, akinek juhái voltak, de juhásza nem.

— Fölfogadlak — mondta az ember —, de csak ha előbb próbát teszel.

Másnap a gazda egy furulyát meg egy botot adott a kezébe s mondta, hogy hajtsa ki a juhokat. A fiú buzgón pásztorkodott, le sem heveredett egész álló nap. Teregette a juhokat s furulyázott nekik.

Volt a nyájban egy aranyszőrű bárányka. Ez a bárányka olyan kedvesen táncolt a furulyaszóra, hogy a fiú megszerette. Föl is tette magában, hogy ezt a bárányt kéri a gazdától bér fejében.

Este a gazda már várta a kapuban. Megnézte a nyáját s mikor látta, hogy minden birka megvan s mindegyik jóllakott, biztatta a fiút, hogy szegődjék el hozzá.

— Szívesen — válaszolt az —, de csak akkor, ha bérül az aranyszőrű báránykát kapom.

A gazda is szerette az aranyszőrű báránykát. Nehezeére esett volna megválni tőle. De azt is tudta, hogy ilyen derék juhászt nem egykönnyen találhat. Odaigérte hát a bárányt.

Így lett a fiúból juhász. Megérdemelte a juhászi rangot, mert jelesen buzgólkodott. Mikor az esztendő letelt, búcsút vett a gazdától s elindult hazafelé, az aranyszőrű báránykával.

Egy faluban ráesteledett. Egy gazdánál szállott meg. Ennek a gazdának volt egy leánya, aki nagyon megszerette az aranyszőrű báránykát. Föltette magában, hogy a bárányt ellopja.

Éjfél tájban odasettenkedett a báránykához, de mikor megfogta, két keze odaragadt a gyapjához.

Reggel fölkel a legény, hát látja, hogy a lány odaragadt a báránykához. Próbálta lefejtetni róla, de hiába. A bárányt nem akarta otthagyni, nem tehetett mást, elhajtotta a bárányt, amaz meg vitte a gyapján a lányt.

Alig ért a harmadik szomszédig, a juhász furulyázni kezdett. A furulyaszóra a bárány táncnak eredt. Táncolt a bárány, bárány gyapján táncolt a lány.

Meglátta ezt egy asszony, aki éppen kenyeret vetett a kemencébe. Fogta a sütőlapátot, hogy megriassza a lányt:

— Ne idéetlenkedj, te, hallod-e, inkább menj haza.

De a lány csak táncolt. Erre hozzáütött a lapáttal. Mindjárt megbánta a cselekedetét. Mert a lapát a lány derekára ragadt, ő maga meg a lapát végére.

Így mentek a templomig. Ott a legény megint furulyázni kezdett.

Táncolt a bárány, bárány gyapján a leány, a leány derekán a lapát, a lapát végén a sütőasszony.

Meglátta őket a pap:

— Ne üzzétek az eszeteket — kiáltott rájuk —, menjetek dolgozokra.

A szó nem használt, megmérgekedett a pap s botjával odaszózott a sütőasszony dereka végére. Aztán úgy elcsodálkozott, leesett az álla. Mert hát a bot nyomban odaragadt a sütőasszonyhoz, ő meg a bothoz.

Mentek, ahányan voltak, a bárány, a lapát, a sütőasszony, a bot meg a pap, míg be nem értek a királyi városba. A város végén a juhász betért egy öregasszonyhoz, hogy megszálljon. Attól aztán megtudta, hogy beteg a király leánya, s nem segít rajta semminő orvosság. A doktorok azt beszélnek, hogy egy jóízű kacagás mindjárt meggyógyítaná. De még eddig senki sem bírta megnevetetni.

Ahogy beszélgetnek, megszólal a dob az utcában. Hát a király üzent a népének, hogy aki megkacagatja a lányát, annak feleségül adja s vele a fele királyságát.

Elhatározta a juhász, hogy szerencsét próbál. Elment a királyhoz s bejelentette, hogy ő megkacagatja a búbánatos király kisasszonyt. A király jónéven vette a szándékát s mindjárt leültette a lányát maga mellé, a tornáczra.

A juhász vette a furulyáját és megfuvintotta. Hát abban a szempillantásban táncolni kezdett a bárány, bárány gyapján a lány, a lány derekán a lapát, a lapát végén a sütőasszony, a sütőasszony derekán a bot, a bot végén a pap. Táncoltak, táncoltak, a királylány pedig akkora kacagásra fakadt, majd lefordult a tornáczról.

Ennek a kacagásnak úgy megörült az aranyszőrű bárányka, hogy lerázott magáról mindent s magában folytatta a táncot. Táncolt a leány is, a sütőasszony is, a pap is, külön-külön. De a lapát meg a bot se állottá meg tánc nélkül. Mikor jól kitáncolták magukat, a király összeeskette a lányát a juhással s neki adta fele királyságát. így lett a juhászból király. A papot felfogadták udvari papnak, a sütőasszonyt udvari sütőasszonynak, a leányt komornának a királylány mellé. Az aranyszőrű báránykát pedig megtették udvari báránynak. Tán még ma is bárány, na azóta birka nem lett belőle.